

3. Kolmanda väite kohaselt on ulatuslike vabatahtlike maksete ja hageja tegevuse vahelise kohustusliku seose osas tehtud ilmne hindamisviga.

4. Neljanda väite kohaselt on tehtud ilmne hindamisviga seoses järeldustega, mida siseriiklikul kohtul tuleks ulatuslikest vabatahtlikest maksetest teatamata jätmise tõttu teha. Komisjon palus vaidlustatud otsuse punktis 202 siseriiklikel kohtutel nõuda ulatuslike vabatahtlike maksete tagasimaksmist ning tunnistada abi kehtetuks ning kutsus asjaomaseid isikuid üles pöörduma siseriiklikku kohtusse, kuigi siseriiklik kohus ei ole kohustatud abirahade ja ulatuslike vabatahtlike maksete tagasimaksmist nõudma, kuna tagasimaksmine oleks kohatu ja realselt võimatu.

16. jaanuaril 2012 esitatud hagi — Fomanu versus Siseturu Ühtlustamise Amet (Qualität hat Zukunft)

(Kohtuasi T-22/12)

(2012/C 80/37)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Hageja: Fomanu AG (Neustadt a.d. Waldnaab, Saksamaa) (esindaja: advokaat T. Raible)

Kostja: Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused).

Nõuded

Hageja palub Üldkohtul:

— tühistada Siseturu Ühtlustamise Ameti (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused) esimese apellatsioonikoja 27. oktoobri 2011. aasta otsus (asi R 1518/2011-1);

— mõista apellatsioonikoja menetluse ja käesoleva menetluse kulud välja Siseturu Ühtlustamise Ametilt (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused).

Väited ja peamised argumendid

Asjaomane ühenduse kaubamärk: Sõnamärk „Qualität hat Zukunft“ kaupadele ja teenustele klassides 9, 16 ja 40.

Kontrollija otsus: Jätta taotlus rahuldamata.

Apellatsioonikoja otsus: Lükata apellatsioonikaebus tagasi.

Väited: Rikutud on määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punkti b, kuna asjaomasel ühenduse kaubamärgil on eristusvõime.

20. jaanuaril 2012 esitatud hagi — PT Musim Mas versus nõukogu

(Kohtuasi T-26/12)

(2012/C 80/38)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Hageja: PT Perindustrian dan Pedagangan Musim Semi Mas (PT Musim Mas) (Medan, Indoneesia) (esindaja: D. Luff)

Kostja: Euroopa Liidu Nõukogu

Nõuded

Hageja palub Üldkohtul:

— tühistada nõukogu 8. novembri 2011. aasta rakendusmääruse (EL) nr 1138/2011, millega kehtestatakse lõplik dumpinguvastane tollimaks teatavate Indiast, Indoneesiast ja Malaisiast pärinevate rasvalkoholide ja nende segude impordi suhtes ning nõutakse lõplikult sisse sellise impordi suhtes kehtestatud ajutine tollimaks (ELT L 293, lk 1) (edaspidi „vaidlustatud määrus“) artiklid 1 ja 2 hagejat puudutavas osas,

— mõista kohtukulud välja nõukogult.

Väited ja peamised argumendid

Hagi põhjenduseks esitab hageja viis väidet.

1. Esimene väide, et

— Üldkohus on pädev hindama vaidlustatud määruse artikleid 1 ja 2 ning nende kokkusobivust nõukogu 30. novembri 2009. aasta määrusega (EÜ) nr 1225/2009 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed⁽¹⁾ (edaspidi „algmäärus“) ja Euroopa õiguse üldpõhimõtetega.

2. Teine väide, et

— nõukogu on rikkunud algmääruse artikli 2 lõike 10 punkt i, kuna ta:

a) tegi ilmse vea faktide hindamisel ja kuritarvitas võimu, eitades et hageja on koos oma Singapuris asuva ning müügiga tegeleva tütarettevõtjaga „üks majandusüksus“. Uurimise vältel eiras komisjon tahtlikult hageja poolt esile toodud faktilisi asjaolusid seotud ettevõtjate kohta;

b) nõukogu ei esitanud piisavalt tõendeid selle kohta, et algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i tingimused on täidetud. Samuti kuritarvitas ta võimu ja tegi ilmse hindamisvea algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i kohaldamisel, tuginedes ebaõigetele või vääralt tõlgendatud asjaoludele, selleks et tõendada, et algmääruse artikli 2 lõike 10 punkti i tingimused on täidetud. Nõukogu eiras asjaolusid, mis hageja oli komisjonile esitanud ja mida komisjon oli kontrollinud ning ei olnud kogu uurimisperioodi vältel ümber lükanud.

3. Kolmas väide, et

— nõukogu rikkus algmääruse artikli 2 lõike 10 esimest lõiku, kuna:

a) ta ei viinud läbi ekspordihinna ja normaalväärtuse õiglast võrdlust. Ta ei toonud piisavalt esile erinevusi tegurites, mis mõjutavad hindu ja hindade võrreldavust. Erinevalt kehtivas kohtupraktikas väljatöötatud nõuetest ei tuvastanud ta asümmeetriat normaalhinna ja ekspordihinna vahel juhul, kui makstud komisjonitasud jäetakse kohandamata. Nõukogu eiras teavet ja tõendeid, mis hageja esitas küsimustikule vastates ning kontrollvisiitide käigus ning millest ilmneb, et ICOF S tegeleb ka kodumaise müügiga. Nõukogu ei esitanud piisavalt põhjuseid, miks ta seda teavet ja neid tõendeid ei arvestanud. Nii toimides tegi komisjon ilmse vea faktide hindamisel ja kuritarvitas võimu. Ta ei põhjendanud kohandamise vajadust piisavalt ning kohandamine on hageja suhtes diskrimineeriv;

b) nõukogu ei vältinud dubleerimist kasumi mahaarvamisel ekspordihinnast. Kõigepealt arvas nõukogu algmääruse artikli 2 lõike alusel ICOF E kasumist maha 5 % suuruse hüpoteetilise kasumimarginaali, ning seejärel arvas ta 5 % suuruse hüpoteetilise kasumimarginaali maha ICOF S kasumist, arvates kontsernisestelt müügitehingutelt kokku maha ebamõistliku 10 % suuruse hüpoteetilise kasumimarginaali. See on ilmselgelt vastuolus faktiliste asjaoludega ja seda liigi kaubandustehingute puhul levinud praktikaga. Komisjon kui uurimisasutus oleks pidanud seda teadma. Seetõttu tegi nõukogu ilmse vea kontsernisest kasumit puudutavate faktide hindamisel ning kohaldas algmääruse artikli 2 lõiget 10 vääralt, diskrimineerivalt ja ebamõistlikult.

4. Neljas väide, et

— nõukogu rikkus hageja olukorra hindamisel hea halduse põhimõtet. Ta eiras komisjonile uurimise vältel esitatud teavet, tõendeid ja argumente. Selle asemel tugines nõukogu formaalsetele arvetele, makstud komisjonitasudele ja kontekstist välja võetud lepingutele, et hageja dumpingumarginaali kunstlikult paisutada. Komisjon ja nõukogu oleksid oma järeldustele jõudmisel pidanud ilmutama suuremat hoolsust ja teostama põhjalikuma analüüsi.

5. Viies väide, et

— vaidlustatud määrus võeti vastu võrdsuse ja diskrimineerimiskeelu põhimõtteid eirates. Hageja ekspordi hinda kohandades tekitas nõukogu asümmeetria normaalhinna ja ekspordihinna vahele üksnes hageja kontserni struktuuri ja maksustruktuuri tõttu. Veelgi enam, selle struktuuri pärast arvati hageja kasumist kaks korda maha hüpoteetiline kasumimarginaal. Mõlemad olukorrad diskrimineerivad hagejat võrreldes teiste uuritud ettevõtjatega, kes kannavad samasuguseid kulusid, mille suhtes pole mahaarvamisi tehtud.

(¹) ELT L 343, lk 51.

17. jaanuaril 2012 esitatud hagi — Bauer versus Siseturu Ühtlustamise Amet

(Kohtuasi T-29/12)

(2012/C 80/39)

Hagiavalduse keel: saksa

Pooled

Hageja: Erika Bauer (Schaufing, Saksamaa) (esindaja: advokaat A. Merz)

Kostja: Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused)

Teine menetluspool apellatsioonikojas: BenQ Materials Corp. (Gueishan Taoyuan, Taiwan)

Nõuded

Hageja palub Üldkohtul:

— tühistada täies ulatuses Siseturu Ühtlustamise Ameti (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused) teise apellatsioonikoja 9. novembri 2011. aasta otsus (asi R 2191/20120-2);

— mõista kohtukulud välja Siseturu Ühtlustamise Ametilt.

Väited ja peamised argumendid

Ühenduse kaubamärgi taotleja: BenQ Materials Corp.

Asjaomane ühenduse kaubamärk: Sõnamärk Daxon kaupadele klassides 3, 5 ja 10.

Vastulause aluseks oleva kaubamärgi või tähise omanik: Hageja.

Vastulause aluseks olev kaubamärk või tähis: Sõnamärk DALTON kaupadele ja teenustele klassides 3, 5, 18, 25, 35, 41 ja 44.